

kui et pöiekaela ümber diete palju piisufesed  
lihha-ušsid immesid, mis loma ärrawõtsid.

Kui teine surri ja sai lahti leigatud, selle  
saddakordne olli põllema lainud, et se kuiu  
ja kōmwa olli, kui pargitud ja kuiwatud nahk,  
mis toito ennam ei woinud ärra seeda.

Esimene olleks piddand õli sisse sama ja  
teine ulge ehk küünla raswa; agga kes woib  
wäljapoolt läbbi nāhha, mis ja kus kohtas  
lomal wigga on? Ma ušsun, et õppetud arstki  
sedda ei tea! weel wāhhem meie suggune.  
Keif on õnne peale, mis Jummal meile tah-  
hab anda ehk ka — wõtta, se on se keige  
selgem arro; sihhelmise haiguse polest. On  
loom ennast hawanud ja temma nahk lahti on,  
siis on põlletud maarjajea-tuhk ja innimese  
kušsi, ni hāsti weiste kui hobbušte hawadele  
head ja parrandab õige rutto.

Ka üks Muschat pāhkel, penikeseks tōu-  
gatud, on hea selle lehmale sisse anda, mis  
werd lūpsab.

Kui perre eit ja perremees  
On loma pārrast murre sees,

Siiš igga wiši katsumad  
Ja hoolfast abbi otsimad,  
Et temma jälle terweks jääks  
Ja nende südda rõmo nāaks.  
Se moišta on jo ennesest  
Ei holi wōderas perre sest  
Waid mõtlewad: „Se tühhine  
Ei pudo nüüd jo minnuse  
Kas ellago ehk surgo ta,  
Ma teid ei teni palgata!“  
Dh armas eit, siis loda sa,  
Et se sind wõttab aidata,  
Kes ilma peal' keif lomad loob,  
Kül Se sind aitab, ue toob.

### Wiljapude ärrakulmetamisest talwe aeal.

Wiljapude armastajad on saggedaste mur-  
res, kui kōmwade nāggewad, et keif õrnema  
wiljapu minnema aastased wōšsad ehk kasud,  
ärra on külmanud ja paljad kuwad raad weel  
pūsti seiswad.